DECIZIA NR. 78/2011 A COMITETULUI MIXT AL SEE

din 1 iulie 2011

de modificare a anexei IX (Servicii financiare) la Acordul privind SEE

COMITETUL MIXT AL SEE,

având în vedere Acordul privind Spațiul Economic European, astfel cum a fost modificat prin Protocolul de adaptare a Acordului privind Spațiul Economic European, denumit în continuare „acordul", în special articolul 98,

întrucât:

(1) Anexa IX la acord a fost modificată prin Decizia nr. 120/2010 a Comitetului mixt al SEE din 10 noiembrie 2010 [1].

(2) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) [2] trebuie încorporată în acord.

(3) Directiva 2009/138/CE abrogă, începând cu 1 noiembrie 2012, Directivele 64/225/CEE [3], 73/239/CEE [4], 73/240/CEE [5], 76/580/CEE [6], 78/473/CEE [7], 84/641/CEE [8], 87/344/CEE [9], 88/357/CEE [10] și 92/49/CEE [11] ale Consiliului și Directivele 98/78/CE [12], 2001/17/CE [13], 2002/83/CE [14] și 2005/68/CE [15] ale Parlamentului European și Consiliului, care sunt încorporate în acord și care, prin urmare, trebuie abrogate în conformitate cu acordul, începând cu 1 noiembrie 2012.

(4) Directiva 2009/138/CE reformează unele dintre documentele abrogate și, prin urmare, trebuie menținute actualele adaptări SEE ale acestora,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Anexa IX la acord se modifică după cum urmează:

1. Titlul „*(i) Asigurare generală*" de la capitolul I (Asigurări) este redenumit „*(i) Asigurări generale și de viață*".

2. Punctul 1 (Directiva 64/225/CE a Consiliului) se renumerotează, devenind punctul 1a.

3. Înainte de noul punct 1a (Directiva 64/225/CEE a Consiliului), se inserează următorul punct:

„1. **32009 L 0138**: Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (reformare) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

În sensul prezentului acord, dispozițiile directivei se citesc cu următoarele adaptări:

(a) La articolul 8 se adaugă următorul text:

«(5) în cazul Islandei, Viðlagatrygging Íslands.»

(b) Articolele 57-63 privind evaluarea prudențială a unui achizitor potențial nu se aplică în cazul în care achizitorul potențial, astfel cum este definit în directivă, este stabilit sau supus unor reglementări din afara teritoriului părților contractante.

(c) La articolul 157 alineatul (2), cuvintele „și în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 593/2008" se elimină.

(d) Articolul 171 nu se aplică. Se aplică următoarea dispoziție:

Fiecare parte contractantă poate, prin acorduri încheiate cu una sau mai multe țări terțe, să decidă aplicarea altor dispoziții decât cele prevăzute la articolele 162-170 din directivă, cu condiția ca deținătorii de polițe de asigurare și asigurații respectivei părți să beneficieze de o protecție adecvată și echivalentă. Părțile contractante fac schimb de informații și se consultă înainte de a încheia astfel de acorduri. Părțile contractante nu aplică, în cazul sucursalelor întreprinderilor de asigurare care au sediul principal în afara teritoriului părților contractante, dispoziții care să conducă la un tratament mai favorabil decât cel acordat sucursalelor întreprinderilor de asigurare cu sediul principal pe teritoriul părților contractante;

[1] JO L 58, 3.3.2011, p. 77.
[2] JO L 335, 17.12.2009, p. 1.
[3] JO 56, 4.4.1964, p. 878/64.
[4] JO L 228, 16.8.1973, p. 3.
[5] JO L 228, 16.8.1973, p. 20.
[6] JO L 189, 13.7.1976, p. 13.
[7] JO L 151, 7.6.1978, p. 25.
[8] JO L 339, 27.12.1984, p. 21.
[9] JO L 185, 4.7.1987, p. 77.
[10] JO L 172, 4.7.1988, p. 1.
[11] JO L 228, 11.8.1992, p. 1.
[12] JO L 330, 5.12.1998, p. 1.
[13] JO L 110, 20.4.2001, p. 28.
[14] JO L 345, 19.12.2002, p. 1.
[15] JO L 323, 9.12.2005, p. 1.

(e) Atunci când Uniunea Europeană negociază cu una sau mai multe țări terțe, pe baza articolului 175, aceasta depune toate eforturile pentru a obține un tratament egal pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare ale statelor AELS.

(f) În ceea ce privește tratamentul rezervat de țările terțe întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, astfel cum este descris la articolul 177, se aplică următoarele dispoziții:

În vederea atingerii unui grad maxim de convergență în aplicarea regimului țărilor terțe privind întreprinderile de asigurare și de reasigurare, părțile contractante fac schimb de informații în conformitate cu prevederile articolului 177 alineatul (1) și organizează consultări cu privire la chestiunile menționate la articolul 177 alineatul (2), în cadrul Comitetului mixt al SEE și în conformitate cu procedurile specifice ce urmează să fie convenite de părțile contractante.

(g) Textul articolului 178 se înlocuiește cu următorul text:

«(1) Prezentul articol se aplică contractelor menționate la alineatul (2), indiferent dacă riscul asigurat este situat sau nu pe teritoriul unei părți contractante, precum și tuturor celorlalte contracte de asigurare care acoperă riscuri situate pe teritoriul părților contractante. Prezentul articol nu se aplică contractelor de reasigurare.

(2) Un contract de asigurare care acoperă riscuri majore, în sensul articolului 13 alineatul (27), este reglementat de legislația aleasă de către părți.

În măsura în care legea aplicabilă nu a fost aleasă de părți, contractul de asigurare este reglementat de legea țării în care asigurătorul își are reședința obișnuită. În cazul în care reiese clar, din toate circumstanțele referitoare la caz, că respectivul contract are, în mod evident, legătură într-o mai mare măsură cu o altă țară, se aplică legea acelei țări.

(3) Legea care reglementează un contract este aleasă de către părți, în conformitate cu următoarele dispoziții:

(a) această alegere trebuie să fie expresă sau clar demonstrată de clauzele contractuale sau de împrejurările cauzei. Prin alegerea lor, părțile pot desemna legea aplicabilă întregului contract sau numai unei părți din acesta.

(b) părțile pot conveni, în orice moment, să supună contractul altei legi decât cea care îl reglementa anterior. Orice modificare efectuată de către părți cu privire la legea aplicabilă, care intervine ulterior încheierii contractului, nu aduce atingere validității formale a contractului și nu afectează în mod negativ drepturile terților.

(c) în cazul în care toate celelalte elemente relevante pentru situația respectivă, în momentul în care are loc alegerea, se află în altă țară decât cea a cărei lege a fost aleasă, alegerea făcută de părți nu aduce atingere aplicării dispozițiilor legii acelei alte țări, de la care nu se poate deroga prin acord.

(d) în cazul în care toate celelalte elemente relevante pentru situația respectivă, în momentul în care are loc alegerea, se află pe teritoriul uneia sau mai multor părți contractante, alegerea de către părți a unei legi aplicabile, alta decât cea a unei părți contractante, nu aduce atingere aplicării legislației privind SEE, după caz, astfel cum a fost transpusă de partea contractantă a cărei instanță este competentă, de la care nu se poate deroga prin acord.

(4) Existența și valabilitatea consimțământului părților cu privire la alegerea legii aplicabile se determină în conformitate cu următoarele dispoziții:

(a) existența și valabilitatea contractului sau a oricărei clauze contractuale sunt stabilite de legea care ar reglementa-o în temeiul prezentului articol, în cazul în care contractul sau clauza respectivă ar fi valabile.

Cu toate acestea, pentru a stabili faptul că nu și-a dat consimțământul, o parte poate să invoce legea țării în care își are reședința obișnuită dacă, din circumstanțele respective, reiese faptul că nu ar fi rezonabil să se stabilească efectul comportamentului său în conformitate cu legea menționată în primul paragraf de la această literă.

(b) Contractul încheiat între persoane care sau ai căror reprezentanți se află în aceeași țară în momentul încheierii contractului este considerat valabil din punct de vedere formal dacă îndeplinește condițiile de formă prevăzute de legea care îl reglementează pe fond, în conformitate cu legea menționată în prezentul articol sau cu cea a țării în care se încheie contractul.

Contractul încheiat între persoane care sau ai căror reprezentanți se află în țări diferite în momentul încheierii contractului este considerat valabil din punct de vedere formal dacă îndeplinește cerințele de formă prevăzute de legea care îl reglementează pe fond, în conformitate cu prezentul articol, sau de legea oricărei țări în care se află oricare dintre părți sau reprezentanții acestora la momentul încheierii contractului sau de legea țării în care, la data respectivă, își avea reședința obișnuită oricare dintre părțile contractante.

Actul juridic unilateral menit să producă efecte juridice cu privire la un contract existent sau preconizat este considerat a fi valabil din punct de vedere formal dacă îndeplinește cerințele de formă prevăzute de legea care reglementează sau ar reglementa contractul pe fond, în conformitate cu prezentul articol sau de legea țării în care a fost încheiat actul sau de legea țării în care persoana care l-a pus în executare își avea reședința obișnuită la acea dată.

Fără a aduce atingere dispozițiilor primului paragraf și ale paragrafelor doi și trei ale acestei litere, contractul care are ca obiect un drept real imobiliar sau un drept de locațiune asupra unui imobil este supus cerințelor de formă prevăzute de legea din țara în care se situează bunul imobil în măsura în care, conform legii respective:

(i) condițiile în cauză sunt impuse indiferent de țara în care este încheiat contractul și indiferent de legea care îl reglementează; și

(ii) de la respectivele dispoziții nu se poate deroga prin acord.

(c) În cazul unui contract încheiat între persoane aflate în aceeași țară, persoana fizică care ar avea capacitate juridică, conform legii acelei țări, poate invoca incapacitatea sa rezultând din legea altei țări numai în cazul în care, la data încheierii contractului, cealaltă parte contractantă avea cunoștință de respectiva incapacitate sau nu o cunoștea ca urmare a neglijenței sale.

(5) În cazul unui contract de asigurare, altul decât cele cărora li se aplică alineatul (2), părțile pot alege, în conformitate cu alineatul (3), numai una dintre următoarele legi:

(a) legea oricărei părți contractante pe teritoriul căreia este situat riscul în momentul încheierii contractului;

(b) legea țării în care își are reședința obișnuită titularul poliței de asigurare;

(c) în cazul asigurărilor de viață, legea părții contractante al cărei cetățean este titularul poliței de asigurare;

(d) pentru contractele de asigurare care acoperă riscuri limitate la evenimente care survin pe teritoriul unei părți contractante, altul decât teritoriul părții contractante în care este situat riscul, legea respectivei părți contractante;

(e) în cazul în care titularul poliței dintr-un contract căruia i se aplică prezentul alineat exercită o activitate comercială sau industrială ori o profesie liberală, iar contractul de asigurare acoperă două sau mai multe riscuri legate de respectivele activități și acestea sunt situate pe teritoriile unor părți contractante diferite, legea oricărei părți contractante în cauză sau legea țării în care titularul poliței își are reședința obișnuită.

Atunci când, în cazurile vizate la literele (a), (b) sau (e) ale acestui alineat, partea contractantă menționată acordă o mai mare libertate în ceea ce privește alegerea legii aplicabile contractelor de asigurare, părțile se pot prevala de această libertate.

În măsura în care legea aplicabilă nu a fost aleasă de părți în conformitate cu prezentul alineat, acestor contracte li se aplică legea părți contractante pe teritoriul căreia este situat riscul în momentul încheierii contractului.

(6) Contractelor de asigurare care acoperă riscuri pentru care o parte contractantă impune obligativitatea asigurării li se aplică următoarele norme suplimentare:

(a) contractul de asigurare nu îndeplinește obligația de asigurare, decât în cazul în care respectă dispozițiile specifice stabilite în legătură cu asigurarea respectivă de partea contractantă care impune obligația. În cazul în care legea părții contractante pe teritoriul căreia este situat riscul conține dispoziții contrare celor prevăzute de legea părții contractante care impune obligația de a încheia o asigurare, prevalează cea din urmă;

(b) o parte contractantă poate stabili ca, prin derogare de la alineatele (2) și (4), contractul de asigurare să fie reglementat de legea părții contractante care impune obligația de asigurare.

(7) În sensul alineatului (4) paragraful al treilea și al alineatului (5), contractul de asigurare care acoperă riscuri situate pe teritoriul mai multor părți contractante se consideră a constitui mai multe contracte, fiecare având legătură cu o singură parte contractantă.

(8) În sensul prezentului articol, țara în care este situat riscul este determinată în conformitate cu articolul 13 alineatul (13) iar, în cazul asigurărilor de viață, țara în care este situat riscul este țara angajamentului în sensul articolului 13 alineatul (14).»

(h) În anexa III partea A, se adaugă următorul text:

«(29) în cazul Republicii Islanda: „Hlutafélag";

(30) în cazul Principatului Liechtenstein: „Aktiengesellschaft", „Europäische Gesellschaft (SE)", „Genossenschaft", „Europäische Genossenschaft (SCE)";

(31) în cazul Regatului Norvegiei: „Aksjeselskaper", „Gjensidige selskaper".»

(i) În anexa III partea B, se adaugă următorul text:

«(29) în cazul Republicii Islanda: „Hlutafélag";

(30) în cazul Principatului Liechtenstein: „Aktiengesellschaft", „Europäische Gesellschaft (SE)", „Genossenschaft", „Europäische Genossenschaft (SCE)";

(31) în cazul Regatului Norvegiei: „Aksjeselskaper", „Gjensidige selskaper".»

(j) În anexa III partea C, se adaugă următorul text:

«(29) în cazul Republicii Islanda: „Hlutafélög";

(30) în cazul Principatului Liechtenstein: „Aktiengesellschaft", „Europäische Gesellschaft (SE)", „Genossenschaft", „Europäische Genossenschaft (SCE)";

(31) în cazul Regatului Norvegiei: „Aksjeselskaper", „Allmennaksjeselskaper", „Gjensidige selskaper".» "

4. La punctul 31d (Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului), se adaugă următorul text:

„ astfel cum a fost modificat prin:

— **32009 L 0138**: Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 335, 17.12.2009, p. 1)."

5. Textele de la punctele 1a (Directiva 64/225/CEE a Consiliului), 2 (Prima Directivă 73/239/CEE a Consiliului), 3 (Directiva 73/240/CEE a Consiliului), 4 (Directiva 78/473/CEE a Consiliului), 5 (Directiva 84/641/CEE a Consiliului), 6 (Directiva 87/344/CEE a Consiliului), 7 (a Doua Directivă 88/357/CEE a Consiliului), 7a (Directiva 92/49/CEE a Consiliului), 7b (Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului), 12c (Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului) și 13a (Directiva 2001/17/CE a Parlamentului European și a Consiliului) se elimină începând cu 1 noiembrie 2012.

6. Textul de la punctul 11 (Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului) și titlul în cauză se elimină începând cu 1 noiembrie 2012.

7. Titlurile „*(iv) Supraveghere și conturi*" și „*(v) Alte domenii*" de la capitolul I (Asigurări) se renumerotează, devenind titlurile „*(iii) Supraveghere și conturi*" și „*(iv) Alte domenii*" începând cu 1 noiembrie 2012.

Articolul 2

Textele Directivei 2009/138/CE în limbile islandeză și norvegiană, care urmează să fie publicate în suplimentul SEE la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, sunt autentice.

Articolul 3

Prezenta decizie intră în vigoare la 2 iulie 2011, cu condiția să se fi efectuat toate notificările prevăzute la articolul 103 alineatul (1) din acord către Comitetul mixt al SEE (*).

Articolul 4

Prezenta decizie se publică în secțiunea SEE și în suplimentul SEE ale *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Bruxelles, 1 iulie 2011.

Pentru Comitetul mixt al SEE

Președintele

Kurt JÄGER

(*) Au fost semnalate obligații constituționale.

Declarație unilaterală a Liechtensteinului privind Decizia nr. 78/2011 de încorporare a Directivei 2009/138/CE în acord

„În anul 1996, Principatul Liechtenstein a încheiat un acord bilateral cu Elveția privind asigurarea directă. Pe baza reciprocității, acordul vizează reglementarea condițiilor necesare și suficiente pentru a permite întreprinderilor de asigurare cu sediul social pe teritoriul unei părți contractante să beneficieze de libertatea de stabilire și de cea a liberei circulații a serviciilor cu privire la asigurarea directă pe teritoriul celeilalte părți contractante.”